

A opět se modlil
a nebe dalo déšť
a země přinesla úrodu.

(List Jakubův 5, 18)

ZVON

ročník 2017, duben

FARNÍ ZPRAVODAJ

číslo 1

Odry | Mankovice | Veselí u Oder | Tošovice | Pohoř

Ale co jiného bychom měli dělat?

Život z víry je plný výzev. Není to podřimování v jistotě námi dobře zařízeného pokojíku. Spíše je to procházení stále nových, doposud neprozkoumaných komnat velikého domu církve. Tento rok se nám přímo nabízí nahlédnout, nebo ještě lépe rovnou **vstoupit do sálu jménem Fatima**. Výročí, zvláště to jubilejní, není jen důvod k oslavám, ani nemusí vést pouze k objevování důležitého poselství. Za pozoruhodné a pro duši občerstvující považuji to, jakým způsobem **bylo toto poselství sdělováno a jak přijímáno**.

Především si Boží Matka zjevně přála, aby ji **jako první naslouchaly děti**. Nebyli to žádni mystici, ani věřící s duchovní zkušeností. Nejstarší Lucii bylo deset, Františkovi devět a nejmladší Hyacintě teprve sedm roků. Jako každé děti byly netrpělivé a nemilovaly příliš dlouhé modlitby. O tom ostatně svědčí i jejich **zkrácená verze růžence**, při kterém ve zdrávasu ponechaly pouze oslovení Boží Matky (zdrávas Maria, svatá Maria). Třeba ta slova vynechaná opravdu pro tento věk nejsou tak důležitá.

Každé z těchto dětí také jinak reagovalo na slova Panny Marie o ošklivosti lidského hříchu. Zatímco František, v rytířském duchu, chtěl **odčiňovat urážky** Boží vznešenosti těžkým pokáním, jeho sestra Hyacinta byla zase velmi **znepokojena nad ubohostí hříšníků** samotných. Už zde nám děti mimoděk naznačují, jak se máme stavět ke hříchu, tomu ve světě i tomu vlastnímu.

Nemělo by nám také ujít, s jakousi lehkostí a samozřejmostí **neztratily tyto děti nic ze své přirozenosti**. Sestra Lucie vzpomíná na to, že si hrály dál stejným způsobem jako děti ostatní. „Některé zbožné ženy nám říkaly: ‚Vy jste viděli Pannu Marii, nesmíte si už hrát!‘ Ale co jiného bychom měli dělat, když ne si hrát?“ I zde můžeme poodkrýt Mariin záměr obrátit se právě k dětem. Člověk, jako Boží tvor, má stále dělat to, co je mu vlastní. Každý svým způsobem Boha chválit a sloužit mu. Pravda o zlu a hříchu ve světě nikdy **nesmí překonat vědomí Boží velikosti**, v jejímž bezpečí se člověk nachází. Vždyť děti si hrají právě tehdy, když se bezpečně cítí. „Co jiného bychom měli dělat?“

Dům Kristovy církve je velmi pestrý a nikdo nemůže říci, že ho zná dokonale. Neváhejme se tedy vydat do Fatimské komnaty, která nás může znovu uvést do toho, co Bůh od nás očekává. **Odmítat to, co odmítá Bůh**, a zároveň si před ním **umět hrát** s ryzí důvěrou vlastní dětem.

otec Petr

Jestli Bůh existuje?

Hned na začátku je, myslím, podstatné zmínit, že moje krátkodobá paměť je na tom výrazně lépe, než ta dlouhodobá. Jsou ale chvíle, které právě v té správné paměti zanechaly nesmazatelnou stopu. Byl to asi první opravdový moment, kdy jsem pocítila, že Pán se stará.

Tehdy byl náš Marek ještě malý špunt a my jsme to zrovna měli, jak se říká, od výplaty k výplatě. A právě nejdelší bývá ten poslední týden před ní, ve kterém jsme se vydali k mým rodičům do hlavního města. Až tam jsme zjistili, že poslední peníze padly za benzín na cestu TAM a že na cestu ZPĚT ho už není koupit za co. Bylo mi opravdu hloupé žádat o peníze rodiče a vůbec jsme netušili, jak celou situaci vyřešíme, vrátit jsme se, samozřejmě, museli. Už začínalo být i trochu „dusno“, jak jsme se nemohli dobrat smysluplného řešení, ale nejspíš hlavně z toho, jak jsme se usilovně snažili vše zvládnout sami a po svém a docela jsme při tom pozapomněli na „toho dobrého Pána nad námi“. Teprve když jsme v neděli jeli na mši svatou do centra, už nevím, kam to bylo, jestli do kostela sv. Josefa nebo k Panně Marii Sněžné, každopádně teprve tehdy přišla opravdová myšlenka všechno to svěřit Pánu, že to snad „nějak“ dopadne.

Cestou zpět jsme nejeli přímo, ale na jedné celkem frekventované zastávce metra nás napadlo, že se ještě projdeme. Před námi šla pěkně oblečená mladá paní, vypadala zamysleně a v jednu chvíli jsem si všimla, že překročila něco na zemi, co jí leželo v cestě. Když jsem se podívala, co to bylo, nestačila jsem se divit, byla to pětistovka! V Praze - u metra - na zemi – prostě „jen tak“? Nevěřím na náhody. V tu chvíli jsem si byla jistá, že tam byla pro nás! Domů jsme se dostali a já od té doby vím, že nemá cenu lámat příliš hlavu věcmi, na které máme malý vliv, protože Pán dobře ví, co potřebujeme, a vlastně mnohem lépe než my.

A že jestli Bůh existuje, nebyly by války? Pak jestli JÁ existuji, moje děti se nikdy nebudou hádat a prát?

Alena Dratnalová

Pan František Eliáš

Vážení přátelé, loni na podzim 31. 10. 2016 byl povolán na věčnost pan František Eliáš. Protože patřil mezi velmi výrazné osobnosti naší farní rodiny, rozhodli jsme se požádat mnohé z vás o krátkou vzpomínku. Vznikl velmi zajímavý soubor, jakési střípky, které mohou podat zajímavý obraz o tomto člověku.

Nejprve se začtete do jeho stručného životopisu, který sepsal jeho dlouholetý přítel a spolupracovník pan Ing. Petr Lelek pro Oderský zpravodaj, a my jej uveřejňujeme s laskavým dovolením autora.

František se narodil v roce 1931 a prvních 17 let života prožil pod úpatím Beskyd nedaleko Hukvald v obci Myslík. První čtyři roky školní docházky navštěvoval obecnou školu v Myslíku, což pro malého Františka představovalo denně pěšky absolvovat 2 km tam a 2 km zpět a překonat 300 metrů výškového převýšení. Další čtyři roky navštěvoval měšťanku v Kozlovicích, která byla od jeho rodného domu vzdálena 4,5 km a kdy pro něj byly opět jeho jediným dopravním prostředkem pouze jeho nohy. Mohl by se sice někdy svést dělnickým autobusem, ale ten byl jen pro ty bohatší, k nimž jeho rodina nepatřila.

František měl šest sourozenců a jeho tatínek, který pracoval v lese, měl jen příležitostnou práci. Prostředí lesa se Františkovi natolik zalíbilo, že si přál po ukončení školní docházky v Kozlovicích nastoupit na lesnickou školu. Protože na ní byla podmínkou několikaletá praxe v lese, absolvoval ji na polesí Hukvaldy. Po ukončení lesnické školy v Bruntále František dostal umístěnku k obecnímu lesu do Tošovic u Oder. Odtud po krátké době přešel služebně do Louček a poté v roce 1955 na šest let do Dobešova. Od roku 1961 bydlel v Odrách na samotě nad Oderskými rybníky. Jeho zážitky z mládí a láska k lesu, přírodě a krajině u něj způsobily, že se i v pokročilém věku rád pěšky toulával krajinou Oderska.

František se oženil v roce 1955 s Marií Tomečkovou a s ní vychoval 6 dětí. Jeho paní ho v jeho životě věrně doprovázela do jeho posledních chvil. V roce 1979 postavil v lokalitě Nad rybníky nový dům, v němž i dožil. Byl hluboce věřícím člověkem a jeho víra v Boha zřejmě inspirovala i jeho tři syny v rozhodnutí stát se kněžími.

Já osobně jsem se s Františkem poprvé potkal za mých školních let na měšťance v Odrách, kdy jsem se účastnil soutěží O zlatou srnčí trofej. Tuto soutěž pořádali oderští myslivci a František jako dlouholetý lesák při této soutěži „zkoušel“ děti ze znalostí lesních dřevin. Jelikož byla příroda mým koníčkem od útlého mládí, po-

znávání našich dřevin mi nečinilo potíže. František mi později několikrát připomněl, že si mě z této soutěže pamatoval, protože mě nedokázal na žádnou dřevinu nachytat. Další má vzpomínka na něj se váže na naše mládežnické brigády v lese, kdy si Františka pamatují jako upřímného a nekompromisního hajného, který neměl rád odbytou práci. Při organizování brigád pracovních kolektivů z n. p. Optimit v lese u řady brigádníků svým přístupem přispěl k jejich lásce k přírodě.

Nejintenzivnější spolupráci jsme spolu navázali při obnově drobných církevních památek na Odersku a v jeho okolí. František mi v dřívějším rozhovoru pro článek v časopise Poodří prozradil, že vztah k těmto drobným památkám získal v době, kdy denně chodil do měšťanky do Kozlovic okolo čtyř takovýchto sakrálních památek. Ty byly pěkně udržovány a častokrát i nazdobeny květinami. Stejně tomu bylo i v době, kdy bydlel v Loučkách. K rozhodnutí věnovat se obnově těchto drobných památek Františka přiměl pobyt v Dobešově, kdy došlo ke zbourání dřevěného kříže v křížovatce ve vesnici a kde další dřevěný kříž poblíž Dvořiska jen tak tak, že sám nespádl. Spoustu dalších křížů, božích muk a kapliček, které přímo prosily o lidskou ruku ochotnou k opravě, potkával na celém Odersku.

Kaménka

Obnově drobných církevních památek se začal intenzivně věnovat po svém odchodu do důchodu v roce 1991. První dva dřevěné kříže obnovil v Dobešově a na Dvořisku sám za pomoci rodiny a přátel v letech 1992 a 1993. Poté – od roku 1994 do roku 2002 František zorganizoval opravu nebo i svou fyzickou práci zachránil celkem dalších **48 křížů, 7 božích muk a 17 kapliček** v Odrách, na Odersku i ve vzdálenějším okolí. Při opravách těchto památek si počínal jako zkušený manažer. Vždy si vzal jen takový objem práce, který byl schopen zrealizovat a zorganizovat. U mnohých památek musel zjišťovat jejich majitele a v mnohých případech musel ke spolupráci získat i starosty obcí.

Kdo jste Františka znali z doby jeho zahrádkářských i vlastivědných aktivit v důchodu, určitě jste říkali tak jako já, že mezi námi bude se stejným elánem žít nejméně do sta let. Žel, nenadálé zdravotní problémy mu jeho další aktivity znemožnily a upoutaly jej na lůžko. Já i členové našeho spolku Františkovi děkujeme za jeho nezištnou a obětavou práci i za vše, čím nás obohatil a čím posloužil všem lidem ve svém okolí. I když odešel z tohoto světa, bude dál žít v našich myslích a určitě nám ho připomenou i všechny ty drobné památky, jímž vrátil jejich původní krásu. Na srpen 2017 chystáme v Městské galerii v Odrách výstavku, na níž chceme Františka i památky obnovené jeho zásluhou připomenout.

Petr Lelek, jednatel HVS Odry

Střípky vzpomínek na pana Františka Eliáše

Na pana Eliáše vzpomínám moc ráda. Naše spolupráce se začala krátce po mém příchodu na církevní školu. Staral se o obnovu Božích muk, křížů a kapliček v okolí Oder a jednou za mnou přišel s prosbou, jestli bychom s holkama z internátu nezazpívaly na svěcení. Ráda jsem kývla a od té doby jsme nevynechaly jedinou tuhle akci. A že jich za ty čtyři roky bylo! Dodnes s úsměvem vzpomínám na to, jak dobře o nás bylo pokaždé postaráno. V určenou hodinu stála před školou modrá Avia, která nás vždy bezpečně převezla na místo určení. Po slavnosti, které se účastnili věřící i kněží z celého okolí, bylo pro nás (a nejen pro nás) připraveno občerstvení, to pan Eliáš nikdy neopomněl zařídit. Když si dnes procházím fotky, které z těch bohubilých akcí mám, zjišťuju, že pan Eliáš na nich není. Vždy při mších svatých stál někde v pozadí, skromně, neviditelně... Pan Eliáš pro mě byl a ve vzpomínkách stále je ztělesněním pokory, pracovitosti, obětavosti, nezištné lásky k bližním. Jsem ráda, že mi byla dána příležitost se s ním setkávat. Moc si ho vážím.

Mirka Ptáčková (Pavlová)

Pohoř, Slavnost Božího Těla, 29. 5. 1997

Při vyslovení pan Eliáš, se mi vybaví mnoho hezkých vzpomínek, ale zejména jsou to rozhodně čtyři okruhy: **Nemocnice** – lépe řečeno jakési technicko - provozní zajištění mše svaté pro pacienty. Nevím, jak dlouho takto sloužil, zažila jsem ho tam aspoň deset let. Dělal kostelníka i ministranta dohromady – připravil stůl, svíce, kříž, čtení, misál, kalich, konvičky. Předemšší svatou se s lidmi modlil růženec. Co mě však určitým způsobem dojímalo - každý týden přinesl na obětní stůl kytky ze zahrádky – nejvíc se mi teď vybavují jeho krásné velké narcisky.

Organizace znovu posvěcení různých kapliček a Božích muk v blízkém i vzdálenějším okolí. Dovedl při tom spolupracovat a zapojit mnoho dobrých lidí. Na párky, kterými vždy končila oslava zdařeného díla, vzpomínaly i studentky z církevní školy, které oslavu doprovázely zpěvem.

Stromy – když jsem od něho slyšela, že má rád stromy, bylo to vůbec poprvé, kdy jsem od někoho takovou větu slyšela. I já jsem ráda chodila po lese. Přece jen však na mě ze slov pana Eliáše dýchlo něco nového. Slova tohoto zralého muže

mě přiměla zadívat se na strom a vidět ho nějak jinak. Mám také ráda stromy.

Obdarovávání - ještě musím přidat, že nás (ty sestřičky vedle fary) mnohokrát obdaroval – vajíčka, česnek, ... jahody! A právě jahody mi utkvěly v paměti. Tak hezkou a dobrou marmeládu jako z dobře zralých jahod od pana Eliáše, jsme prostě už nikdy více neměly.

A úplně na závěr chci dodat – když se vysloví „pan Eliáš“, vybaví se mi paní Eliášová. Ta tichá, jemná žena s nezapomenutelným laskavým úsměvem prostě k panu Eliášovi patřila, i když jste ho často potkali bez ní. Nechodila totiž tak rychle, jak pan Eliáš. Ono, v chůzi mu stačil málokdo.

sestra Karmela

Mám na pana Eliáše ty nejlepší vzpomínky. S takovými lidmi, jako byl pan Eliáš, jsem se setkala ještě na dvou místech, kde jsem působila. Jsou to lidé, kteří mají zájem o společenské dění, jsou velmi vnímaví a moudří, a většinou jsou oblíbení a vážení i ve svém stáří. Vzpomínám i na oderskou 40, kterou jsem s panem Eliášem absolvovala 2x, ale roky už si nepamatuji. Myslím, že to bylo hned ten první ročník, kdy se pořádala a pak hned ten následující. Na tu 40 nás šlo jen pár a většinou to byli zdatní muži a kluci, z děvčat nebo žen si nepamatuji, že by ji někdo absolvoval. Nevím, jestli bych stačila tempu kluků a tak jsem vlastně byla vděčná, že šel také pan Eliáš a tak nějak přirozeně jsem se k němu přidala. On, protože cestu znal, tak mne vedl, šel svižně a mně se s ním šlo moc dobře. Cestou mi vykládal různé zajímavosti, také jsme se i něco pomodlili a také i mlčeli, abychom stačili s dechem. Celá ta cesta nám trvala přes 10 hodin. Když jsme šli spolu na druhou 40, tak celou trasu jsme zvládli asi za 8 hodin a 40 minut, což jsem docela považovala za úspěch. Už jsem pak nikdy neměla příležitost podobnou túru absolvovat.

sestra Marie

S panem Eliášem jsem se poprvé setkala při jakémsi pásmu, kdy jsem měla vystupovat i já. Byla jsem malá a bála jsem se. Když se to dozvěděl, přišel za mnou, stáli jsme v kostele u nástěnek a snažil se mě povzbudit, abych se toho nebála. Hodně mi to pomohlo a povzbudilo. Nezapomenu na to a děkuji mu za to vtáhnutí.

Katka Kučerková

Panu Eliášovi děkuji především za to, že mne oslovil s nabídkou vystupovat a tím mi dal možnost se něco naučit a posunout se dál.

Petr Kučerka

Mé vzpomínky na pana Eliáše jsou spojené s naší společnou zálibou – pěstování na zahrádce. Pan Eliáš byl vyhlášený pěstitele jahod a česneku. I první sazenice jahod na naší malé klášterní zahrádce byly od něho. A že to byly jahody! Jednou jsem po hodině náboženství vzala děcka na zahrádku, ať si oberou něco na chuť. Martin se sklonil nad záhon a říká: „To jsou jahody jak prase!“ (Rozuměj nezvykle velké). „Martine, jak to mluvíš!“ On se stopou lítosti v hlase: „Ale ony jsou fakt jak prase.“

Každé jaro jsem pak čekala, zda opět přinese kytičku malých modrých kosatců. A on dokud mohl chodit, vždycky přinesl.

sestra Iris

Když vzpomínám na pana Františka, vidím před sebou člověka s velkým a otevřeným srdcem. Vidím také spoustu opravených křížů a kapliček, ale ne jen to, byl to

Žehnání kříže cestou na Fulnek, 11. 5. 2000

pro mě člověk hluboké víry, kterou předával dál.

I v mém životě zanechal velkou stopu. Velmi hluboko prožíval Boží blízkost, kterou jsem zakoušela ve chvílích setkání s Ním. A vždy mě velmi potěšilo, když mě vítal s úsměvem a neřekl mi jinak než Janko.

sestra Salome

Nemohu vzpomínku časově zařadit, odhaduji, že to bylo téměř před necelými 40-ti lety. Měl jsem asi 10 roků, když jsem začal s p. Eliášem a jeho klukama nacvičovat různá pásma duchovně zaměřena, s křesťanskými písněmi. S programem jsme navštěvovali kostely a řeholní sestřičky v Choryni. Odhaduji, že u počátku zapojení všech lidí stál právě p. Eliáš. Má vzpomínka přesně odpovídá fotografii při posledním rozloučení: tvář plná laskavého úsměvu, klidný, zářící úsměvem v rozhovorech s jinými.

A také ho vidím, jak nám ukazuje svoji lesáckou čepici s promáčknutým odznakem lva, co by symbolu ČSSR. Přitom vyprávěl, jak mu právě tento odznak zachránil život.

František Mičulek (tehdy z Mankovic)

Co s časem? Řekl bych, že tento vzácný člověk, který měl až obdivuhodný vztah k přírodě, udělal pro nás, ale i pro příští pokolení velmi mnoho... Samé opravy – renovace křížů u cest, Božích muk, památné stavby a další. Toto je skromný výčet toho, co on vykonal pro obnovy k Boží chvále, ale i k radosti či ku prospěchu nás všech. V něčem jsem mu i pomáhal, ale byl vždycky pro mě, člověka nezkušeného a mladého, vzorem a vzácným příkladem. Dokázal využívat ten ČAS!!! Co bylo zajímavé a až v posledním čase si to uvědomuji a dávám, jak se říká lidově dohromady, myšlenky – vzpomínky na jeho činnosti ve věci vztahu k přírodě i k oslavě Boží. A došlo i k jiným věcem – událostem. Bylo to v době té hrozné totality. On a jeho švagr – později se jmenoval Felix – kapucín – bratr J. Tomeček, mi zprostředkovali svaté biřmování. Stalo se tak v jednom rodinném domě pod Dělnickým domem. Přijel biskup – tajně, tj. z podzemní církve a on mě biřmoval!!! Takže já mám na pana Františka moc krásné vzpomínky.

Někdy bylo i drama v těch okolnostech. Jednou přijel s někým v autě do Tošovic a říkal toto: „Jendo, prosím Tě, máme tu v autě mnoho vzácných knih, je-li to možné, uschováme to u Vás.“ Já na to samozřejmě a už jsme to dávali na tajné místo pod naši střechu. Soudruzi to všechno sledovali, ale Boží ruka ta byla a je silná. Nikdy se nic neprozradilo a nestalo, bohudíky! Tak mám na něho pěkné, hřejivé vzpomínky. On byl i sportovec, chodil 70-ti i 100 kilometrové pochody. Já pouze 50 km. Byl jsem z toho vždycky pořádně unavený. Zajímavé ale bylo, že si nikdy na nic nestěžoval. Spíše se rád zasmál. Vzpomínám na něj velmi rád a s vděčností.

Jenda Jakubík, Tošovice

(Po) Svěcení kaple Svatého Kříže Dolní Kunčice, 14. 9. 2004

V měsíci březnu by oslavil své narozeniny pan František Eliáš. Můžeme jen vzpomínat. Jsou to blahé vzpomínky. Daleko, široko obnovoval církevní památky. Při těchto svěceních vždy pozval kněze z okolí a také žáky z církevní školy. Ani pohoštění pro zúčastněné nikdy nechybělo! Určitě nezapomenou starší lidé a ani ti nejmenší na takové zážitky.

vzpomínají Marie Konečná a Ludmila Skalková

Pan František Eliáš byl veselá kopa. Chodila jsem mu s kamarádkou pomáhat sbírat jahody, které on pěstoval. Jednou jsme zase šly, ale jahody ještě nebyly dostatečně zralé, a tak se nás pan František zeptal: „Nedáte si kávu?“ My na to: „Rády!“ Šli jsme do domů, jakože nám uvaří kávu. Tu se objevila paní Eliášová a on říká manželce: „Dáš si kávu?“ A ona na to: „Dám.“ Tak uvař i děvčatům. Prostě šprýmař.

Marie Lukášová

Pamatuji si, jak nám malým žabkám pan František rozdál básničky na májové pobožnosti a nauč se to a šmytec, žádná diskuze. Byl tak zapálený pro Boží dílo, že se mu nedalo odporovat ani později, když byly potřeba družičky při svěcení opravených křížů, což je jeho velké dílo.

Jsem mu vděčna a věřím, že nejen já, že nás mládež, tehdy před více než 40 lety, nenechal jen tak ladem a vzal si nás do „parády“ a vzniklo spolčo Snaha.

Pan Eliáš byl ten, který nás naučil oslavovat Boha básněmi a písněmi, kdo nás naučil najít Boha skrze slovo.

Jana Vymětalová

Při vzpomínce na pana Eliáše se mi vybaví mnohé, ale nejvýraznější pro mě jsou „lány“ narcisů a mečíků pěstované i k výzdobě kostela. Také nezapomenu na větve rozkvetlého zlatého deště a plané trnky, které zdobily kostel v době, kdy venku byla ještě zima a nic nekvetlo.

Myslím-li na pana Eliáše, nemohu nezapomenout na paní Eliášovou – ženu v mé přítomnosti vždy usměvavou, milou a štědrú. Když jsem si k nim chodila pro květiny na výzdobu kostela, tak mi s radostí řekla: „Vezmi si, co se Ti líbí, můžeš i všechno.“ Vzala jsem ji v té chvíli za slovo a zahrádku pořádně vyplenila. „Velké díky za vše Vám oběma!“

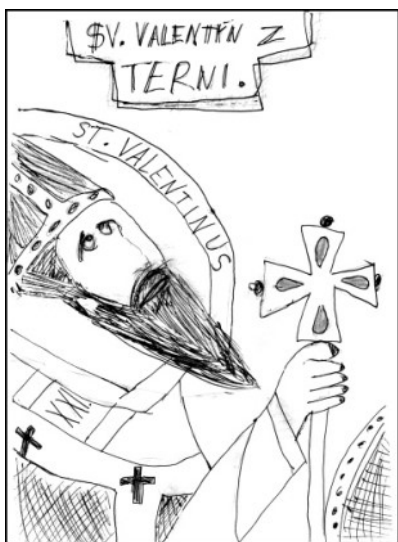
Iva Jasná

75. narozeniny pana Františka Eliáše

Vzpomínka na jarní minitábor

Aby děti našich farností měly možnost v čase jarních prázdnin upevnit svá přátelství a trávit svůj volný čas v křesťanském prostředí, připravili jsme pro ně opět minitábor. Ve dnech **15. až 17. února** si na faře v Odrách hrálo, skákalo, běhalo, ale také modlilo 18 dětí a pár dospělých k tomu. Program zajišťovala Dagmar Šrámková mladší a o hladové žaludky se postarali manželé Šrámkovi. Za jejich obětavost jim patří nemalý dík. Uvádíme zde báseň, složenou u této příležitosti sestrami Šrámkovými Lucií a Dášou, nazvanou **Minitábor je prima**.

Marek Dratnal

*Minitábor se nám líbí,
otec Petr je vždy milý,
otec Michal jakbysmet,
kytaru si vezme hned.*

*Kuchaři nám vařili,
jídla se jim dařili.
O sv. Valentýnu jsme slyšeli,
a pak jsme ho kreslili,
jelikož jsme zlobili.*

*Následně jsme šli do skříně,
tam nás čekala Narnie.
Petr, Zuzka, Edmund, Lucka,
odvážné jsou to děcka.
Hráli jsme tichou poštu,
hluk byl u toho trošku.*

*Při dětské mši svaté jsme zpívali
a před spaním se na film dívali.
Na velký tábor se těšíme,
jak to v Narnii skončí, se tam dovíme.*

Dominika Jakubíková

Eliška Schugová, mše svatá na faře

Pozvánka na koncert GOOD WORK na Spálově

Ráda bych vás pozvala na koncert pop gospelové skupiny GOOD WORK na Spálově. Určitě nás většina z vás zná pod původním názvem Paprsky. Naše společenství se nezměnilo, repertoár a provedení koncertu však ano. Se změnou názvu skupiny souvisí naše předsevzetí – oslovovat nově také nevěřící posluchače. V tomto duchu se nesou naše současné koncerty, proto také nehrajeme pouze v kostelích, ale jezdíme na místa, kde jsou lidé zvyklí chodit na „civilní“ koncerty – ať už jsou to různé sály, kulturáky, nebo třeba náměstí. Pokud tedy máte na blízku někoho, koho byste mohli vzít s sebou a není třeba věřící, rádi se s vámi uvidíme v **sobotu 29. dubna od 19 hod v sokolovně na Spálově**, (nebo v neděli 30.4. v Hranicích).

Je to pro nás předzvěst koncertního léta a zároveň velká radost, kdy nám Pán Bůh pro letošek nadělil pozvání na celou řadu letních festivalů – např. Slezská lilie Ostrava, MFF Strážnice, United Vsetín, Festival na vodě Lučina, Třebovický koláč Ostrava..., až se bojíme, že všude ani nestačíme být.

Každopádně teď ve Spálově se na vás těšíme, ať už patříte mezi mladší (14), nebo ty zkušenější (80). Naše muzika se dá dost dobře poslouchat ... až do smrti.

www.goodwork.cz, Hanka Jakubíková

Plánované akce

Májové pobožnosti 2017

Po 1. května v 18.00 - sv. Josef Odry

Po 8. května v 11.00 - Tošovice, kaple
v 18.00 - Loučky

Po 15. května v 18.00 - Veselí u Oder

St 18. května v 18.00 - Mankovice

Po 22. května v 18.00 - Jakubčovice

Po 29. května v 18.00 - Vítovka

St 31. května v 18.00 - Skalní sklepy

Tradiční smažení vaječiny: Výletišťe - Emauzy, neděle 4. června 2017, 14.30

Hody

Mankovice neděle 28. května v 9.30

Veselí neděle 11. června v 11.00

Pohoř neděle 2. července v 11.00

Jakubčovice neděle 16. července 11.00

Odry neděle 27. srpna v 9.30

Vítovka neděle 1. října v 11.00

Loučky sobota 7. října v 11.00

Tošovice neděle 12. listopadu v 11.00